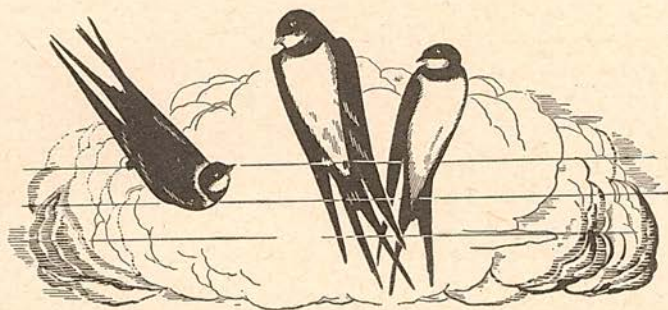

и иде насамъ. И ето — като по знакъ, даденъ отъ небето — тукъ-тамъ надниква ухилено кукуряче или съсънче, въ шубрака се таятъ туко-що пукнали земята свежи стръчета синчецъ, а полето е изпъстрено съ различни цвѣтица — туко-що видѣли синьото небе.

Отиваме при тѣхъ и ги гледаме тъй мило, както гледаме излюпени пиленца. Вчера не бѣха тукъ, а днесъ, — ето ги, първи гостенчета на полето! Тукъ клѣкнемъ, тамъ клѣклемъ, иска ни се да облѣмъ всѣко цвѣтче съ радостта си... А вижте каква е прѣсната тревица! Тя е толкозъ примамлива, толкозъ крѣхка, че ви се иска като агънца да си захрупате отъ нея.

Но нѣма време за губене! Нали сме излѣзли да гледаме шествието на пролѣтъта?

Да, нѣщо става тамъ. Ето я, иде, приближава се... Задъ нея се движи грамадна, бѣла, свѣтла вълна отъ живи сжщества. Тѣ пѣятъ нѣщо, смѣятъ се, викатъ... Кои сж тѣ? Защо сж толкова много? Или това е свитата на пролѣтъта? Да, това е свитата! Наредени следъ нея, тѣ пѣятъ еднаква пѣсенъ, която сякашъ иде изподъ земята... Може би самата земя пѣе? Да, тя пѣе, защото вижда, че свитата носи дълбоки кошове съ семена и ги прѣска по земята. И едва допрѣли се до нея, тѣ покарватъ прѣсни, крѣхки, весели стръчета. Ето, затова пѣе земята! Послушайте я, да видите колко радостъ, здраве сила и веселъ трудъ трепти въ нейнитѣ игриви пѣсни!

На кждето и да се обърнешъ, все нея виждашъ. Тя царува сега, и тя е, която прѣска радостъ въ душитѣ ни.

А какъвъ е оня тънъкъ димъ тамъ, надъ угаритѣ, надъ локвитѣ, надъ градинитѣ, надъ блатата, надъ полетата? Димъ ли е това или сж тънкитѣ полупрозрачни була, отъ